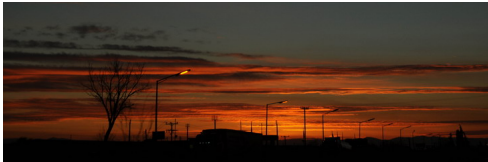

...διήγημα για την τύχη ενός Θεατρίνου. (μέρος δεύτερο & τελευταίο)

Σαραντατόσα χρόνια νωρίτερα, σαββατιάτικο ανοιξιάτικο βραδάκι, έκανα πρόβες στο μικρό θέατρο που είχαμε τότες, εκεί, απέναντι από τις κολώνες. Με βοηθούσε μια νόστιμη εκτός θιάσου. Η Αλεξ, χρονώ δεκαεννέα, κουκλίτσα και ξύπνια, καλύπιγος και λύσικομη, με όλη τη γοητεία του κόσμου κρεμασμένη στις γνήσια ξανθές αποχρώσεις της. Έρωσ μου Μεγάλος. Δουλεύαμε το σενάριο και έλεγα τις ατάκες μου. Αίφνης εισήλθε απρογραμμάτιστα εκείνος, ως συνήθως δύσθυμος, με όλο το βάρος του κόσμου στους ώμους του. Άτλας και Σίσυφος μαζί, σέρνοντας το πελώριο Εγώ.

Ξεστόμισε κάτι περιφρονητικό, και προσβλητικό μαζί, αγενές και φτηνό. Δείγμα συμπλέγματος; Ζήλιας; Έπεσε πολύ στα μάτια μου. Την Δευτέρα του ζήτησα ευγενικά το λόγο, τον ερώτησα γιατί, τι του συμβαίνει και αυτή η αντιπαθητική, μισογύνικη συμπεριφορά, που ξεχειλίζει και στα έργα του. Μου απάντησε ότι δεν ξέρω, δεν καταλαβαίνω τίποτα, και ότι όταν ήταν στην Ηγκλαντέρα, είχε μείνει βδομάδες δυο σε νοσοκομείο από έρωτα. Μια παράσταση του ακόμα, ή όχι, δεν έμαθα ποτέ. Ωστόσο, το έπαιξε όμορφα το σύντομο μονόπρακτο, με τις φωνές, την κορύφωση, κουνώντας ενίοτε κούτελο και αυτιά, μια συνήθη του ερμηνεία.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, μέσα σε ένα από τα καλά καλοκαίρια της νιότης μου, θα έπεφτε ακόμα πιο πολύ στα μάτια μου. Έτρεξα να φύγω από τον θίασο, να σώσω και να σωθώ. Προσπάθησε επί ώρα, δεν κατάλαβα ποτέ το γιατί, να με πείσει να μην αποχωρήσω, με γαλαντομίες, με κομπλιμάν, με πολλά. Είπα μια δικαιολογία, τάχα η εξεταστική στη σχολή και τα τοιαύτα, δεν ήθελα ο αφελής να τον προσβάλω και έτρεξα στην πόρτα της εξόδου. Ε! στην επόμενη παράσταση έγραψε και έπαιξε ένα μονόπρακτο αποκλειστικά για μένα. Με σταύρωσε κανονικά. Χυδαία, ανείπωτη φτήνια, αυτή το άμεσο πέρασμα από το παρακάλι στο θάψιμο.

Δεκαπέντε χρόνια μετά, πάλι μέσα στο κατακαλόκαιρο, χωρίς να έχουμε αλλάξει ούτε λέξη ούτε ματιά βρεθήκαμε τυχαία. Που αλλού; Σε κηδεία. Στο τραπέζι με τα κονιάκ και τους καφέδες. Μου είπε πόσο αλλιώς θα ήταν αν δεν είχαμε χωρίσει. Πρέπει να χρησιμοποίησε τη φράση «θα μεγαλουργούσαμε». Σκέφτηκα ότι στα 50φύεγα του, ίσως να είχε αποκτήσει τις ισορροπίες που του έλειπαν. Ανάγκη για μεγαλεία δεν είχα, επιθυμία για περιπέτειες είχα. Προχώρησα.

Η αφελής αισιοδοξία μου, έκανε αρκετούς μήνους να συνειδητοποιήσει την αρρώστια που είχε καλλιεργήσει με τέχνη στο λαμπρό, εξωτερικά, θιασό του. Τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα από την δεκαετία του '70. Διότι πέρα από την ανασφάλεια γιγάντωνε και η ψωνάρα της επιτυχίας. Ασθένειες βαρύτατες εφόσον συνδυάζονταν. Ο θιασος όμως δούλευε ρολόι. Είπαμε ήταν καλός ηθοποιός και πειστικός θιασάρχης. Επιτέλους. Είχε μεταβληθεί, σε αυτό που πολεμούσε. Πετυχημένος, λεφτάς, κατεστημένος. Καλοκαιράκι έφυγα πάλι, με μια πελώρια ανακούφιση παρά το γεγονός ότι έχασα πολλά και με πολύ άσχημο τρόπο. Φτάσαμε στην επόμενη άνοιξη μέχρι να ξεμπλέξω με κάποιους άλλους φτηνούς εκβιασμούς του.

Στα επόμενα δέκα χρόνια γνώρισε το Γκραν σουξέ. Είχε κάτσει ψηλά ως ένας άλλος sir Lawrence Olivier και είχε αφήσει τη βρώμικη δουλειά σε άλλο στέλεχος του, έναν εξαιρετικό περφόμερ που με υπομονή και τέχνη έστησε παραθιασο μέσα στο θιασο. Αρχικώς, προσελήφθη ως chauffeur. Κουβαλούσε σκηνικά, την γκαρταρόμπα, έκαμε θελήματα και ανδραγαθίες. Ταχύτατα όμως ανέπτυξε τα χαρίσματα του boss. Το ηθοποιείν δηλαδή. Κι όσο περνούσε ο καιρός γινόταν αντ' αυτού. Εκλεκτότερος ανάμεσα στους εκλεκτούς. Καλός στους ρόλους, καλύτερος στο υπακούειν τους ανωτέρους, κάλλιστος στο να βασανίζει τους υφισταμένους και προφέσορας της διπροσωπίας.

Σύντομα, ο περί ου ο λόγος, ανέβηκε στην σκηνή, ενώ δεν άργησε να γράφει και σενάρια. Εξίσου σύντομα του κόλλησαν το σκωπτικό «γραμματικός». Αγράμματος γαρ. Αργότερα χειροτέρεψε το πράγμα. Αλλά έλεγε το πρωί, άλλα εννοούσε το μεσημέρι, άλλα έκαμε το βράδυ και καθώς δεν αναζητούσε τη βοήθεια της ψυχιατρικής έγινε και ακατάληπτος. Τα ένωθε, ο Μεγάλος, όλα τούτα, αλλά αφενός βολευόταν διότι ο chauffeur, του κρατούσε τις παλάμες λευκές, αφετέρου δεν μπορούσε να αντισταθεί στις νέες, σπουδαιότερες ενασχολήσεις του.

Δεν τον ένοιαζε. Ήταν ανίκητη η πείνα που τάιζε εκείνο το χαώδες Εγώ του, με τα πιο εκλεκτά καύσιμα. Χρήμα και αναγνώριση. Κάποτε του ξέφυγε κιάλας, με τον δείκτη παρατεταμένο. «*Είμαστε όμιλος πια*», εξεφώνησε ο αθεόφοβος προς έναν τιτάνα του νεοπλουτισμού, που τόσο κατεδίωκε στα έργα του. Κάτι σαν αντίδοτο, στα: δεν μπορώ να

αγαπήσω, αλλά και
γαμήσω 15 χρόνια»

κατά δήλωση του: «έχω να

. Παράνοια. Μετά ήρθε η πτώση.

Μαζί με τα όψιμα τατού και την εικόνα του γερασμένου κλοσάρ. Από κοντά και το μίσος για το στέλεχος, τον chauffeur που λέγαμε, που του κρατούσε τόσα χρόνια τις παλάμες καθαρές. Πολύ βόλευε που του φόρτωσε όλες τις αμαρτίες και εδέησε να παραδεχτεί πως η επιλογή του chauffeur ήταν το ένα και μοναδικό λάθος της ζωής του. Γελιότητες. Δεν ήταν παρά μόνον, ότι ο μαθητής ξεπέρασε τον διδάσκοντα, στην υποκρισία, στην ντρίπλα και την ανισορροπία. Αν πάλι, όλα αυτά δεν είναι περφόμιν, γιατί δύσκολα καταλαβαίνεις. Ο chauffeur, καταδεικνύει σαφώς μια πιο ψύχραιμη συμπεριφορά. Έτσι, Δάσκαλο τον ανεβάζει, Κύριο τον κατεβάζει. Δημόσια. Γιατί στο ιδιωτικό κομμάτι προφανώς θα λέγονται άλλα. Περφόμιν και εδώ,

Έτσι, όταν τον αντίκρισα, μαζί με το κρύο του Φλεβάρη που εισέβαλε από την πόρτα της εκκλησίας, η εικόνα ήταν απογοητευτική. Οκτώ δεκαετίες περπατούσαν χωλαίνοντας. Ένας ηλικιωμένος άνθρωπος, πιο κοντός από ότι θυμόμουν, υπέρβαρος, δυσκίνητος, με μια έκφραση πόνου στο πρόσωπο. Δεν άντεξε όρθιος ούτε λεπτό. Έκατσε στο στασίδι. Ένα ράκος, ένα συντρίμμι. Αν έπαιζε το ρόλο του αδικημένου, του κατεστραμμένου, ο σχωρεμένος ο Μινωτής θα τον ζήλευε.

Ότι είχα σιχαθεί πάνω του, μεταβλήθηκε σε γνήσιο οίκτο. Όχι ότι προσφέρθηκα για συγχώρεση, που ούτως ή άλλως καμιά αξία δεν θα είχε. Εξάλλου συγχώρεση δίδεται κατόπιν αιτήσεως, δεν περιφέρεσαι ως νέα εσταυρωμένη θεότητα, παραχωρώντας a volonte και με μεγαλοσύνη, αφειδώς συγχωροχάρτια. Σκέφτηκα, ότι κάποτε κατασκεύασε, πολλούς πιστούς θεατές, ακροατές, αναγνώστες. Δυστυχώς, για αυτόν, δεν έγινε ποτέ τόσο καλός ώστε να κάμει και αντίστοιχους εχθρούς. Θαρρώ ότι αυτό τον βαραίνει ακόμα πιο πολύ, από όλες τις απώλειές του, από όλες τις θυσίες του, να ζήσει μια ζωή δίχως ζωή. Την ζωή των ρόλων του. Όχι τη δικιά του.

Δεν πήρε ποτέ το πρώτο ρόλο, που ήθελε πιο πολύ από όλους. Του μεγάλου ηγέτη, του απελευθερωτή, του κορυφαίου. Παρέμεινε ένας πετυχημένος θεατρίνος, σακατεμένος τώρα πια στα στερνά, στα λιμά της ζωής, να συνομιλεί ως guest star πάνω σε σκηνές γάμα διαλογής, με κομπάρσους που κάποτε δεν ήξερε ούτε τα ονόματά τους, ή τα πρόφερε επί τούτου λάθος, κεκεδίζοντας με κάποια αδιόρατη χάρη, πίσω από μια πίπα που έκαιγε μυρωδάτους καπνούς. Με μια ειρωνεία που πουλούσε, σε όσους δεν είχε την ανάγκη τους.

Με την ραφιναρισμένη δουλοπρέπεια που χάριζε, σε όσους είχε ανάγκη.

Πουτάνα ζωή, λίγα συγχωρνάς, λιγότερα ξεχνάς ...(αυλαία)